

Sygn. akt VIII C 2352/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : staż. Anita Zięba

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.

przeciwko A. C.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego A. C. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. kwotę 2.306,81 zł (dwa tysiące trzysta sześć złotych osiemdziesiąt jeden groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 3 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanego A. C. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. kwotę 935,64 zł (dziewięćset trzydzieści pięć złotych sześćdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu w części;
4. nadaje wyrokowi w punkcie 1 (pierwszym) w stosunku do pozwanego rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt VIII C 2352/18

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 3 sierpnia 2018 roku skierowanym przeciwko A. C. powód – (...) 3 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 2.501,02 zł ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu. Pozew został złożony w elektronicznym postępowaniu upominawczym. W uzasadnieniu powód wskazał, iż zadłużenie pozwanego wynika z zawartej przez niego umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Z tego tytułu do zapłaty pozostała kwota 159,37 zł z terminem wymagalności 2 lipca 2015 roku i kwota 1.900 zł z terminem wymagalności 3 sierpnia 2015 roku. Dodatkowo powód skapitalizował odsetki w wysokości 441,65 zł. (pozew k. 2 – 5).

W dniu 11 września 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Łodzi Widzewa w Łodzi (postanowienie k. 6 odw).

Na terminie rozprawy nikt się nie stawił.

(protokół rozprawy k. 33).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany A. C. zawarł w dniu 9 czerwca 2015 roku (...) Sp. z o.o. w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Na podstawie powyższej umowy (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zobowiązana była do świadczenia na rzecz pozwanego usług telekomunikacyjnych, pozwany zaś do uiszczania na rzecz dostawcy usług opłat abonamentowych i innych opłat za świadczone usługi. Pozwany potwierdził, że otrzymał, zapoznał się i zaakceptował ich postanowienia/.

(kserokopia umowy świadczenie usług k. 23v, kserokopia regulaminu oferty promocyjnej k. 19-34).

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., zgodnie z treścią umów, świadczyła na rzecz pozwanego usługi telekomunikacyjne, za które wystawiała faktury VAT. Pozwany nie uregulował pełnej należności wynikającej z faktury VAT nr (...) na kwotę 186,04 zł – z terminem wymagalności – 2 lipca 2015 roku, płacąc jedynie kwotę 26,67 zł, oraz z noty obciążeniowej nr (...) na kwotę 1.900 zł – z terminem wymagalności 3 sierpnia 2015 roku.

(dowód: kserokopia faktury VAT k. 25, nota obciążeniowa k. 24).

W dniu 12 czerwca 2018 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarła umowę przelewu wierzytelności z (...) 3 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. (kserokopia umowy sprzedaży wierzytelności k. 12, okoliczności bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron procesu.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w znacznej części.

Na kwotę dochodzoną pozwem składają się należność główna – 1.999,65 zł wraz odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 25 maja 2013 roku do dnia zapłaty.

W rozpoznawanej sprawie z ustalonego stanu faktycznego bezspornie wynika, iż pozwany zawarł umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych z pierwotnym wierzycielem. W związku z zawarciem umowy powstał obowiązek zapłaty kwot wynikających z jednej faktury i noty obciążeniowej. Powód wykazał przy tym swoją legitymację czynną do występowania w tym procesie.

Z tych względów Sąd uwzględnił powództwo w części w zakresie kwoty należności głównej i skapitalizowanych odsetek od tej kwoty za okres od 3 sierpnia 2015 roku do 2 sierpnia 2018 roku tj kwoty 2.306,81 zł.

O dalszych odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

Z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (art. 117 § 1 k.c.). Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba, że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny, Dz.U. Nr 55, poz. 321) do dnia 9 lipca 2018 roku (do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. 2018, poz. 1104), Sąd badał zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli został zgłoszony przez stronę. Od dnia 9 lipca 2018 roku wszedł w życie przepis art. 117 § 2¹ k.c., zgodnie z którym, po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia

roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Powyższe oznacza konieczność brania przez Sąd pod uwagę z urzędu przedawnienia roszczenia przy orzekaniu od dnia 9 lipca 2018 roku.

Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia jest roszczeniem majątkowym przysługującym przeciwko konsumentowi, a zgodnie z zasadą ogólną z upływem trzech lat przedawniają się roszczenia – jak w przedmiotowej sprawie – związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, jako że pierwotny wierzyciel takową działalność niewątpliwie prowadził (art. 118 k.c.). Jednocześnie w sprawie nie ma zastosowania zdanie drugie w/w przepisu wg brzmienia na datę wniesienia pozwu, w myśl którego, koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. Wyjaśnić bowiem należy, że zgodnie z brzmieniem art. 5 ust. 1 przywoływanej już ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku, którą to ustawą zmieniono przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące instytucji przedawnienia, w tym art. 118 k.c., do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy zmienianej w art. 1 (tj. ustawy Kodeks cywilny), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Skoro zaś roszczenie dochodzone przez powoda w myśl dotychczasowych przepisów w dniu wejścia w życie przedmiotowej ustawy nowelizacyjnej było już przedawnione (o czym będzie mowa niżej), zastosowanie znajdowały właśnie te przepisy dotychczasowe. Przynajmniej należy również art. 5 ust. 2 zdanie 2 ustawy nowelizującej, który stanowi, jeżeli jednak przedawnienie, którego bieg terminu rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, nastąpiłoby przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej (aniżeli na gruncie nowych przepisów) to przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu.

Początkiem biegu terminu przedawnienia jest chwila wymagalności roszczenia. W przedmiotowej sprawie powód określił datę wymagalności kwoty 159,37 zł na dzień 02.07.2015 roku. Uwzględniając przywołaną datę, za niesporne uznać należy, że w dniu wytoczenia powództwa – 3 sierpnia 2018 roku – roszczenie powoda było już przedawnione.

W świetle przepisów regulujących przerwanie i zawieszenie biegu terminu przedawnienia, stwierdzić należy, że w okresie 3 lat od momentu rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia, nie doszło do przerwania ani zawieszenia tego terminu w stosunku do powoda – powód nie wykazał, aby takie przerwanie lub zawieszenie miało miejsce. W przedmiotowej sprawie, powód nie wykazał także, aby pozwany zrzekł się korzystania z zarzutu przedawnienia. Nie sposób również uznać by względy słuszności wymagały nieuwzględnienia w przedmiotowej sprawie upływu terminu przedawnienia, zgodnie z art. 117¹ § 1 i 2 k.c. W sprawie nie stwierdzono by zachodziły jakiegokolwiek wyjątkowe okoliczności, które spowodowały niedochodzenie roszczenia przez uprawnionego, w tym nie stwierdzono by miała na to jakiegokolwiek wpływ sama zobowiązana. Powód nabył przedmiotową wierzytelność w dniu 12 czerwca 2018 roku, a więc w dacie, w której nie była ona jeszcze przedawniona i brak jest dowodów na to, aby istniały jakiegokolwiek przeszkody uniemożliwiające wytoczenie powództwa przed dniem 2 lipca 2018 roku. Nie budzi przy tym wątpliwości, że nieuzasadniona inercja powoda w dochodzeniu swych praw nie może wywoływać negatywnych skutków po stronie pozwanej, będącej konsumentem. Przedawnieniu uległy również odsetki naliczane od tej należności

Mając powyższe na uwadze Sąd wydając w sprawie wyrok zaoczny, w którym oddalił powództwo w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., stosując zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu. Pozwany przegrał proces w części w zakresie 92% i w takiej proporcji powinien o n zwrócić powodowi koszty procesu.

Na koszty poniesione przez stronę powodową złożyły się: opłata od pozwu – 100 zł, 17 zł opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa oraz koszty zastępstwa radcowskiego w wysokości 900 zł . Uwzględniając stopień przegranej pozwanej do zasądzenia na rzecz powoda pozostaje kwota 935,64 zł.